

h) Udvalget har endvidere drøftet, hvorledes man kan sikre de handicappedes ret til at få indrettet en handicapvenlig bolig, hvis de pågældende ønsker at flytte.

Efter bistandslovens § 59, stk. 1, kan det sociale udvalg yde nødvendig hjælp til indretning af boligen, for at gøre den bedre egnet som opholdssted for personer med invaliditet eller varig sygdoms- eller aldersbetinget svagelighed.

Bestemmelsen giver det sociale udvalg adgang til at foretage et skøn over, hvad der i det pågældende tilfælde må anses for »nødvendig hjælp«.

Hvis en person med handicap ønsker at bosætte sig i en anden kommune og der i den ønskede bolig vil være behov for bolig-mæssige ændringer, flytter lidelsen/handicappet med, men det afhænger af den nye boligs indretning, stand, størrelse m.v., hvilke bolig-mæssige ændringer der er nødvendige. Der må derfor foretages en konkret vurdering for at kunne yde den nødvendige hjælp.

Såfremt der imidlertid én gang er foretaget en konkret bedømmelse af pågældendes handicap ud fra den bolig, vedkommende bor i, og når der én gang er foretaget bolig-mæssige ændringer, er der meget der taler for, at der er behov for sådanne ændringer.

Socialudvalget skal derfor opfordre socialministeren til at henlede kommunernes opmærksomhed herpå, således at man i højere grad kan sikre handicappede en mobilitet på linje med andre menneskers.

Et *flertal* (udvalget med undtagelse af Socialistisk Folkeparti og Venstresocialisternes medlemmer) undrer sig over og beklager, at mindretallet har ønsket at komme med en mindretalsudtalelse, som efter flertallets opfattelse i virkeligheden bryder den enighed, der i øvrigt har været i udvalget under udarbejdelsen af beretningen.

Flertallet har indgået i drøftelserne med samtlige partier i socialudvalget ud fra et ønske om, at der skabes bred tilslutning til en handicappolitik.

Denne beretning er udtryk for, hvad der kunne opnås enighed om, og flertallet vil derfor afstå fra at fremhæve egne prioriteringssynspunkter.

Flertallet ønsker, at forslagene i beretningen gennemføres hurtigst muligt. Samtidig

ønsker flertallet at understrege, at disse forslag kun er første skridt på den lange vej mod normalisering af tilværelsen for vore handicappede medborgere.

Det fremgår i øvrigt af beretningen, at socialministeren over for socialudvalget skal redegøre for forløbet af de forskellige initiativer i folketingsåret 1988-89 med henblik på at undersøge, hvilke yderligere ændringer der skal iværksættes.

Et *mindretal* (Socialistisk Folkeparti og Venstresocialisternes medlemmer af udvalget) udtaler:

Behandlingen af den handicappolitiske pakke gik som forventet. Desværre. Da det kom til stykket, mandede de mange smukke ord ud i et billigt valgoplæg.

Det ville have kostet ca. 200 mill. kr. at gennemføre pakken som helhed. Men de penge ville flertallet ikke finde. Så det er en hån, når flertallet stadig giver udtryk for, at målsætningen må være, at hver enkelt handicappet får mulighed for at leve et liv så nær det såkaldt normale som muligt.

Det er særlig tydeligt og særlig beklageligt i spørgsmålet om den såkaldte »Århusordning«.

Lovforslaget om ændring af bistandsloven, fremsat af Venstresocialisterne i folketingsåret 1985-86, gik ud på at lovfæste, at personer med vidtgående fysisk og psykisk handicap har et krav på at få dækket de udgifter til forsørgelsen i eget hjem, som skyldes praktisk og personlig bistand, efter satser og med mulighed for tilsvarende arbejdsvilkår, som gælder for ansatte i kommunen.

Denne ordning er efterhånden ved at blive praktiseret i en række kommuner, men endnu gælder det kun et mindretal af kommunerne, hvilket betyder fortsat institutionsbringelse af personer med handicap, samt at en person med et vidtgående fysisk eller psykisk handicap berøves en del af sin frihed, fordi han eller hun ikke kan flytte til en hvilken som helst kommune, som andre mennesker kan.

Flertallet har tilsluttet sig, at der udarbejdes vejledende retningslinjer for Århusordningens anvendelsesområde, praksis og personkreds. Det er bedre end ingenting. Men det grundlæggende problem løses ikke. Det vil fortsat være op til den enkelte kommune, om den vil dække den handicappedes behov